

той, може би, се почувствува у дома си — въ широката пустиня съ гъсти и сѣнчести оази! Голѣмитѣ му очи сѣкашѣ се откъснаха отъ своята далечна цѣль и се обърнаха къмъ околния миръ. Звѣрътъ се спрѣ и приседна, готовъ за скокъ; той се взрѣ въ шумящата група дѣца и погледътъ за свѣтка съ злорадна жестокость. Нѣкое отъ дѣцата видя звѣра. Понесе се викъ . . . почна се безреденъ бѣгъ, — сѣкашѣ пилци отъ хвърленъ коршумъ. Левътъ скочи, — дѣцата успѣха да се разбѣгатъ. Само едно момче съ подкосени крака остана на мѣстото си. Левътъ сложи на него тежката си лапа свали го и легна до него.

Но това момченце имаше своя особена история.

Наричаха го Орландо; той бѣше синъ на единъ младъ, пѣргавъ и веселъ бояджия, по име Жерардо, който, въ врѣме на единъ бунтъ въ града, падна подъ ножа на своя личенъ врагъ — ковача Пела. Нѣколко мѣсеца слѣдъ това се роди Орнандучио и майката Сабилія го пригърна като едничка скъпа замѣна на смѣлия ѝ, юначенъ и честенъ мжжъ. Щастлива майка! — Сѣкашѣ небето ѝ прати защита и тя се заклѣ да го отхрани и го накара да отмъсти за убития баща . . . Това дѣте бѣше всичко за нея. Тя мжжки понасяше бѣдността си и, при срѣща съ убиенца Пела, го гледаше съ такъвъ чудно-блестящъ погледъ, че той смутено отвърщаше очи настрана. Той отгатваше мисълта на вдовицата, но срамно му бѣ да се бои отъ нейното отмъщение, даже ако бѣше нейното дѣте мжжъ, — той самъ имаше нѣколко сина и много роднини отъ мжжки полъ, пѣкъ и самичѣкъ той бѣше силенъ да се защити.